

NIKKIE GAAT ERVOOR!

Henriëtte Hemmink

voetbalmeiden

Dan MEER
BEELD

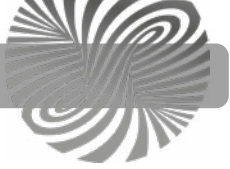

Inhoudsopgave

Een probleem	4
Een onaangename vondst	13
Het verdwenen lijk	21
Niet mee bemoeien!	29
Een uitdaging	37
Een blauwe auto	44
Rotstreek	53
Spijt	60
Echte vrienden!	68
Telefoontjes	76
Onverwachte wending	84
Kleine kans	92
Echt cool!	100
Bijzonder publiek	109
Over de auteur	119
Ook verkrijgbaar in deze serie	120

© 2020 MeerDanBeeld, Zuid-Beijerland
Voetbalmeiden - Nikkie gaat ervoor! (oorspronkelijke titel: Hoezo jongensgek!)
Auteur: Henriëtte Hemmink
Bewerking: Brigitte Akster
Vormgeving en ontwerp: MeerDanBeeld
ISBN: 978-90-830351-6-1

*Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt,
door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.*

EEN PROBLEEM

Nikkie van Swieten loopt naar het materialenhok om de bal op te ruimen.

Het was een waardeloze les. Op een enkeling na zette niemand van klas 1B zich echt in. Stelletje slampampers! ‘Vangen!’ hoort ze Jort plotseling brullen.

Nikkie draait zich met een ruk om en ziet een bal razendsnel op zich afkomen. Ze springt omhoog en houdt de bal behendig met haar voet tegen. Ze tikt hem een stukje de lucht in, haalt haar been naar achteren en schopt de bal terug. Loehard, want ze houdt niet van flauwe geintjes.

Jort duikt geschrokken opzij. Hij verliest zijn evenwicht als de bal de zijkant van zijn gezicht raakt. ‘Ah,’ kreunt hij en wrijft over de pijnlijke plek. ‘Idioot!’

Nikkie fronst haar wenkbrauwen. ‘Schoot ik zo hard dan?’

‘Dat deed je expres!’ roept Kim, die het zag gebeuren. Nikkie werpt haar een boze blik toe. ‘Bemoei je met je eigen zaken.’

Jort komt dreigend met de bal op haar af. Zijn wang gloeit gemeen. ‘Dat flik je me niet nog een keer.’

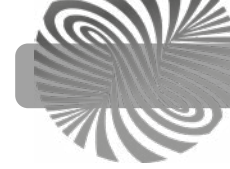
Nikkie schudt uitdagend haar lange blonde haar naar achteren. Hij maakt haar niet bang.

‘Oh, wat stoer,’ komt het treiterig uit Kims mond.

Jort schopt de bal naar Nikkie.

In een reflex buigt ze haar hoofd naar voren en weert de bal met een geweldige kopstoot af.

Met een grote boog vliegt de bal door de zaal en stuitert vlak voor Offenbeek, de sportleraar, op de grond.

Jort staart haar verbluft aan.

‘We zouden de ballen opruimen!’ roept Offenbeek zichtbaar geïrriteerd naar Jort.

Jort wijst met zijn duim over de schouder naar Nikkie.

‘Zij schopte! Niet ik!’

‘Hij begon,’ antwoordt Nikkie kalm en ze vertelt wat er gebeurd is.

Offenbeek ziet Jorts rode wang, schudt zijn hoofd en wenkt Nikkie dichterbij te komen.

Grijnzend loopt Kim met Jort in de richting van de kleedkamers.

Nikkie staat afwachtend met haar ene hand op haar heup voor Offenbeek.

‘Die rode plek op Jorts gezicht...’ begint hij.

‘Dat is zijn eigen schuld. Kan ik niet mee zitten.’

Natuurlijk vindt ze het vervelend, het was niet de bedoeling die bal opzettelijk in zijn gezicht te schoppen.

‘Waarom schop jij zo hard? Je weet...’

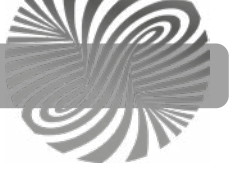
‘Omdat hij dat ook deed!’ onderbreekt ze fel.

‘Het valt mij op dat jij vaak hard schiet. Blijkbaar ken jij je eigen kracht niet. Jort heeft geluk gehad, maar het kan een keer mis gaan. Ik wil dat je daar rekening mee houdt.’

‘Misschien kunt u beter met Jort praten,’ prevelt ze met ingehouden woede.

Haastig loopt ze naar de overkant van de zaal en ziet Kim nog net met een triomfantelijk lachje achter de deur verdwijnen. Dat krenge!

Nikkie kan haar niet uitstaan. Kim houdt zich bezig met roddelen, uitgaan, kleding, make-up en op welke manier ze jongens kan versieren. Zaken waar Nikkie zich niet voor interesseert. Maar daardoor lijkt ze wel steeds meer

het buitenbeentje van de klas te worden. Nikkie verdenkt Kim ervan dat ze de klas tegen haar opstookt, maar kan dat niet bewijzen.

Nikkie van Swieten woont twee kilometer buiten Nijverdam in een leuk huis op een camping. Haar vader, die vroeger onderhoudsman en zwemonderwijzer bij een gemeentelijk zwembad was, is kort geleden eigenaar van camping Swietenburg geworden. Nikkie en haar tweelingbroertjes Jelle en Jaap vinden het leven op de camping fantastisch en zouden voor geen goud terug willen naar de oude rijtjeswoning in die drukke wijk. Op de camping, die deels in het bos ligt, is een zee van ruimte, er zijn twee speeltuinen en een zwembad, en er zijn meestal genoeg kinderen om mee te spelen. Wat wil een mens nog meer?

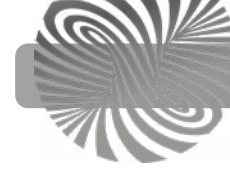
Na de grote vakantie begon Nikkie als leerling van brugklas twee op Noetsele College in Nijverdam. Ze raakte snel ingeburgerd, maar toch heeft ze het gevoel er niet echt bij te horen, omdat ze weigert met die meidenpraat mee te doen.

Nikkie stapt de kleedkamer binnen met het voornemen niet op Kim te reageren. Dat kind bemoeit zich overal mee. Ze schopt haar gypsen uit en gaat op de bank zitten.

‘Wat zei Offenbeek?’ vraagt Sanne nieuwsgierig.

‘Dat ze Jort bijna een flinke hersenschudding had bezorgd,’ roept Kim, voordat Nikkie de kans krijgt te antwoorden. ‘Tja, als je bij jongens wil opvallen moet je rare dingen doen.’

‘Dat kun jij weten,’ reageert Nikkie met een flauw knikje. Vijf minuten later, als ze haar schooltas onder de strakke snelbinders van haar fiets probeert te schuiven, loopt Jort

achter haar langs.

Ze draait zich verontschuldigend om. ‘Sorry, dat ik die bal zo hard terugschopte.’

Jort maakt een afwerend gebaar. ‘Ook sorry,’ antwoordt hij mompelend.

‘Eind goed, al goed,’ grijnst Eefje. Haar fiets staat naast die van Nikkie in het rek.

‘Hé, stoere!’ roept Kim over het plein. Ze heeft Nikkie en Jort met elkaar zien praten.

‘Laat die maar kletsen,’ zegt Eefje als ze merkt dat Nikkie het zich aantrekt.

Nikkie zucht. ‘Het slaat nergens op.’

‘Daarom zegt ze het ook. Ze kan er niet tegen dat jij goed in sport bent.’

‘Denk je?’

Eefje knikt instemmend. Ze strijkt donkere haarlokken uit haar gezicht en staart bedachtzaam naar het wegdek.

‘Jaloerse mensen staan zelf zwak in hun schoenen.’

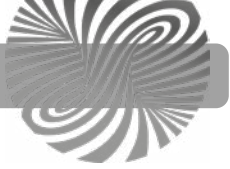
‘Wie beweert dat?’

‘Mijn moeder,’ knipoogt Eefje.

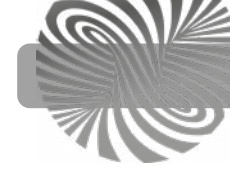
Aan het eind van de Rijssensestraat, langs de bosrand, ligt een terrein dat door jongens van een jaar of vijftien als voetbalveld gebruikt wordt. Nikkie en Eefje fietsen er iedere dag langs. Aan de overkant van het veld is een huis versierd met vlaggen, slingers en ballonnen. Tegen de deurpost leunt een verklede etalagepop en op een groot spandoek staat: Hoera, Gerrit vijftig jaar!

‘Stommeling!’ brult een jongen vanaf het veld. ‘Hou die bal tegen!’

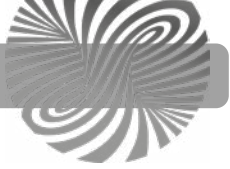
Tegelijk draaien de meisjes hun hoofd om en zien een bal voorbij schieten. Ze remmen om hem te ontwijken.

Eefje slingert en valt opzij tegen Nikkie, die haastig beide benen op de grond zet.
‘Je kunt voetballen of je kunt het niet!’ schreeuwt Nikkie naar de jongens, zodra ze van de schrik bekomen is. Ze zet de fiets aan de kant en wipt met haar voet de bal uit de goot.
‘Hierheen!’ commandeert een jongen met kort geschoren haar.
Langzaam dribbelt ze met de bal over het trottoir naar het veld. ‘Wie wil hem aangespeeld hebben?’
Een paar jongens steken hun hand op.
‘Ruilen voor een kusje!’ flapt Eefje er onnadenkend uit.
‘Geen probleem!’
Een jongen met een piercing in zijn wenkbrauw rent met uitgestrekte armen op Nikkie af.
‘Ben je helemaal,’ sist Nikkie tegen Eefje en trapt de bal haastig over het hoofd van de jongen heel ver het veld in.
‘Crimineel!’ roept de jongen verbijsterd en volgt de bal met zijn ogen. ‘En dat voor een meisje!’
‘Meedoen?’ schreeuwt iemand voor de grap.
‘Graag!’
Nikkie weet van zichzelf dat ze een behoorlijk balletje kan meetrappen. Op de camping voetbalt ze bijna elke dag.
‘Ga je echt meedoen?’ stamelt Eefje geschrokken. ‘Die jongens zijn een kop groter!’
‘Het zit ‘m niet in de lengte, maar in de benen,’ grinnikt Nikkie en steekt haar handen in haar zakken.
De jongens staren elkaar verwonderd aan, omdat Nikkie serieus van plan is mee te spelen.
Ze vraagt aan de jongen met de piercing, die door de andere Stijn wordt genoemd, bij welke team ze mag.

Hij overlegt met zijn vrienden. Nikkie mag bij zijn ploeg. Eefje lacht als ze ziet dat de jongens zich ongemakkelijk voelen.
‘We sparen je niet!’ waarschuwt een rossige jongen.
‘Waarom zou je?’ Nikkie trekt haar schouders op en controleert haar veters.
‘Omdat jij een meisje bent!’
Ze haalt een elastiekje uit haar broekzak om een paardenstaart te maken en gooit haar jas over het stuur van haar fiets. Dan rent ze het veld op. ‘Wacht maar tot je me hebt zien spelen,’ grijnst ze.
Eefje wenst haar sterkte en ploft in het gras.
Tot de stomme verbazing van de jongens voetbalt Nikkie beter dan ze hadden verwacht.
Ze slaagt er een paar keer in de bal afhandig te maken, zich voortdurend vrij te lopen en op het doel te schieten. De bewondering voor Nikkies voetbalprestaties groeit met de minuut, tot ze de bal verkeerd op haar voet krijgt en die achter de schutting van een hoekhuis belandt.
O nee!
Nijdig schopt Sander tegen een kluit.
‘No panic,’ mompelt Nikkie met een onzekere blik in haar ogen. ‘Ik heb geen glasgerinkel gehoord.’
‘Die bal had je in alle tuinen mogen schieten, maar niet in de tuin van die eikel!’ zucht Stijn. ‘Die man ergert zich vreselijk aan ons en dreigt regelmatig de politie te bellen. Hij heeft laatst weer een bal afgepikt, omdat die zogenaamd zijn viooltjes had geplet.’
‘Die bal is van mijn broer. Ik moet ‘m terug hebben!’ Met een boze blik loopt Sander in de richting van het huis.
‘Ik ga de bal wel pakken,’ belooft Nikkie optimistisch. Sander kijkt de anderen vragend aan. ‘Klein kansje dat

die eikel niet kwaad wordt op een meisje!’ oppert hij. ‘Het gaat hem om die tuin,’ zegt Erik. ‘Kwaad wordt hij toch.’

‘Tenzij hij niets merkt,’ grinnikt Nikkie vastbesloten. ‘Ik klim over die schutting.’

De tuin blijkt hermetisch afgesloten door de heg en een hoge schutting. Op haar tenen staat Nikkie over de heg naar binnen te gluren. Het ziet ernaar uit dat de bewoner niet thuis is.

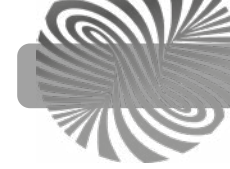
Stijn twijfelt, hij vindt het geen stijl om Nikkie het hol van de leeuw binnen te laten gaan. Maar Nikkie maakt er geen punt van. Stijn drukt haar op het hart voorzichtig te zijn, dan geeft hij Nikkie een zetje, zodat ze haar been over de schutting kan zwaaien. Haar ogen glijden over de met zorg aangelegde tuin. Nikkie kan zich best voorstellen dat die man zich ergert als er een bal midden tussen zijn bloemen terechtkomt. Maar dat hij woedend reageert, zoals de jongens beweren, lijkt Nikkie een tikkeltje overdreven.

Langzaam zakt ze naar beneden en sluipt langs de zijkant van het huis. Haar ogen doorzoeken de tuin. Ze heeft geen idee waar de bal terecht is gekomen.

Plotseling slaat de schrik haar om het hart. Vanuit haar ooghoek ziet ze een man voor het raam verschijnen. Als die man daar blijft staan kan ze nooit onopgemerkt uit de tuin wegkomen.

Ze drukt zich tegen de muur en houdt hem, vanuit een gehurkte positie, in de gaten. Hij staat met zijn rug naar haar toe en zet een oude koffer op tafel.

Nikkie aarzelt. Nu zou ze naar de andere kant kunnen rennen, maar haar nieuwsgierigheid wint het. Ze blijft staan.

De man klikt de koffer open en staart naar de inhoud. Ineens pakt hij iets. Hij drukt het tegen zijn borst, laat het abrupt in de koffer terugvallen en slaat de deksel met een triest gebaar dicht. Hij loopt bij het raam weg. De koffer blijft op de tafel achter.

Nikkie bijt op haar onderlip. Ze moet in het andere deel van de tuin zien te komen.

Langzaam richt ze zich op, zet zich schrap en rent kriskras tussen de bloemen door naar achteren. Een tak zwiept tegen haar gezicht. Ze neemt een sprong en duikt achter een hoge spar. Onrustig kijkt ze om zich heen. Die bal moet hier toch ergens liggen!

Er klinkt een geluid.

Het bloed trekt weg uit haar gezicht als de achterdeur openzwaait en er voetstappen in haar richting komen. Ze ziet een man van middelbare leeftijd, met een langwerpige bleek gezicht de tuin inlopen. Achterdochtig blikt hij in het rond, zijn lippen tot een smalle streep samengeknepen. Ondanks zijn nette pak ziet hij er mat uit.

Nikkies hart begint als een razende te kloppen, haar mond is kurkdroog. Ze slikt en slikt, en...

Opeens rinkelt er een telefoon.

Roerloos blijft hij staan.

Na een korte aarzeling draait hij zich om en haast zich naar binnen. De achterdeur blijft open.

Nikkie bijt zenuwachtig op haar duimnagel en wacht tot de man de telefoon opneemt. Zo snel als ze kan rent ze achter struiken langs, springt tegen de schutting op en klemt haar handen over de rand. Ze spartelt wild met haar benen. Gelukkig slaagt ze er in om over de schutting te komen.